

Arrest

nr. 84 678 van 13 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE MULDER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en afkomstig uit het dorp Hovtamech, gelegen bij de stad Echmiatsin in de provincie Armavir.

Sinds mei 2011 werkte u in een gastankstation. De eigenaar van het tankstation was een zekere H.H. (...), een invloedrijk zakenman en parlamentslid.

In de nacht van 12 op 13 november 2011 ontplofte er in het tankstation een pomp door slordigheid van één van uw collega's, K.H. (...), een familielid van de eigenaar. Hierdoor werd de wagen van een klant vernield en was er ook zware schade aan de pompen. Na de ontploffing kwam de politie ter plaatse. Ze

deden de nodige vaststellingen en zeiden dat alle personeelsleden zich op maandag 14 november 2011 's ochtends om 10 uur op het politiebureau moesten komen aanmelden.

Op die dag kwam de eigenaar van het tankstation u echter rond 9 uur 's ochtends thuis opzoeken vergezeld van enkele lijfwachten. Ze dwongen u met hen mee te gaan. Onderweg in de wagen zei de eigenaar dat u aan de politie moest zeggen dat u verantwoordelijk was voor de ontploffing en dat u ook de schade zou betalen. De kosten bedroegen vijf miljoen Armeense dram.

U weigerde echter om de schuld op u te nemen. Vervolgens werd u zwaar geslagen door de lijfwachten. Omwille van de opgelopen verwondingen was u niet in staat om zich die dag nog op het politiebureau te gaan aanmelden. 's Avonds kwam de politie bij u langs om te vragen waarom u zich niet aangemeld had. U vertelde hen wat er gebeurd was. Ze konden u echter niet helpen, omdat de eigenaar een machtige man was en ze niets tegen hem konden ondernemen.

Daarop besloot u om het land te verlaten.

Op 16 november 2011 vertrok u met het vliegtuig naar Sint-Petersburg, Russische Federatie, waar u verbleef bij een kennis.

Enige tijd later vernam u via de telefoon van uw broer dat Hakob Hakobyan en zijn lijfwachten nog verschillende keren bij uw ouders waren langsgekomen op zoek naar u. Onder bedreiging hadden uw ouders gezegd dat u zich ergens in de Russische Federatie bevond. Uw broer vertelde u ook dat ze ondertussen te weten waren gekomen dat u in Sint-Petersburg was.

U besloot dat u niet langer veilig was in de Russische Federatie. In januari 2012 vertrok u naar België. U vroeg op 12 januari 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, en uw militair boekje."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen waarvoor u uw land van herkomst verlaten hebt niet ressorteren onder één van de vijf criteria van de Conventie van Genève. Er is namelijk geen sprake van vervolging omwille van uw ras, 1 nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het behoren tot een sociale groep.

U verklaarde dat u uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van uw problemen met een zekere H.H. (...), de eigenaar van het tankstation waar u werkte. Nadat uw collega, K.H. (...), een familielid van deze persoon, door slordigheid een ontploffing in het tankstation had veroorzaakt, zette de eigenaar u onder druk om de schuld voor deze ontploffing op u te nemen en de aangerichte schade te vergoeden. U werd door hem met de dood bedreigd als u dit niet zou doen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 5-7).

Uw problemen met deze persoon zijn dan ook van louter gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen.

U stelde dat de lokale politie u niet kon beschermen, omdat hij een machtige man is en ze niets konden ondernemen tegen hem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 6-7). Deze verklaringen wijzen weliswaar op eventuele banden tussen deze machtige persoon en de lokale politie, maar niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van uw politieke of religieuze overtuiging, uw etnie, nationaliteit, of uw lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Er moet ook vastgesteld worden dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Zo kan er op gewezen worden dat u sinds uw vertrek uit uw land onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem.

U verklaarde tijdens uw verblijf in de Russische Federatie via de telefoon van uw broer vernomen te hebben dat H.H. (...) en zijn lijfwachten nog steeds op zoek zijn naar u. Ze zijn verschillende keren langsgekomen bij uw ouders en hebben hen bedreigd.

U wist echter niet of H.H. (...) nog bij andere familieleden, vrienden of kennissen van u is langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 8-9). U kon evenmin zeggen of H.H. (...) sinds uw vertrek al dan niet verdere stappen ondernomen heeft om u verantwoordelijk te stellen voor de ontploffing en de aangerichte schade. U veronderstelde slechts dat hij nu misschien wel officieel klacht tegen u had ingediend bij de gerechtelijke instanties, maar daar had u geen concrete informatie over. U wist niet of er tegen u een rechtszaak werd aangespannen (zie gehoorverslag Commissariaat-

generaal, d.d. 01/02/2012, p. 8, 10). Verder beweerde u tijdens uw verblijf in de Russische Federatie via de telefoon van uw ouders vernomen te hebben dat het nieuws van de ontplofing in het tankstation op de Armeense televisie werd uitgezonden.

Toen u daarop gevraagd werd of er in de media dan ook bericht werd over verdere ontwikkelingen met betrekking tot deze ontplofing en over eventuele gerechtelijke stappen ondernomen door de eigenaar van de vernielde wagen, bleek u hiervan niet op de hoogte te zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 9).

U stelde dat u uw familieleden vanuit België niet telefonisch kan contacteren, omdat u hun telefoonnummers bent kwijtgeraakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 2), wat echter weinig overtuigend is, aangezien er toch verschillende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn.

Bovendien hebt u nagelaten om dan via andere personen en/of andere kanalen te proberen om alsnog meer informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van uw problemen met H.H. (...). U stelde enkel niet te weten op welke manier u enige informatie kon verkrijgen. Meer nog, u ging er gewoon van uit dat uw situatie in uw land nog steeds hetzelfde was als op het moment van uw vertrek (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 10). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging bijgevolg ernstig.

Bovendien kon u slechts weinig informatie verschaffen aangaande uw werkgever H.H. (...). Zo wist u dat hij een machtige man was in de zakenwereld en in de politiek. U verklaarde dat hij parlamentslid was, maar u kon evenwel niet zeggen tot welke partij hij behoorde. U was er ook niet zeker van of hij daarnaast nog een andere officiële functie bekleedde. Toen u werd gevraagd hoelang hij reeds parlamentslid was, kon u enkel zeggen dat het al jaren was. U stelde dat u niet in politiek geïnteresseerd was. U wist echter evenmin wat de precieze familieband was tussen H.H. (...) en uw collega K.H. (...) die toch de ontplofing veroorzaakt had waarvoor u de verantwoordelijkheid op u zou moeten nemen. U dacht enkel dat uw collega misschien een kleinzoon van hem was, maar daar was u helemaal niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 6-7).

Deze vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangezien uw problemen met H.H. (...) de reden vormden voor uw vlucht uit uw land, kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om meer informatie over deze persoon te bekomen.

Verder werd er nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot het precieze verloop van uw beweerde vervolgingsfeiten tussen uw verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken en uw verklaringen tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u in de vragenlijst dat H.H. (...) u op 13 november 2011 's avonds thuis kwam opzoeken. Hij zette u toen onder druk opdat u de volgende dag bij de politie zou verklaren dat u de schuld voor de ontplofing op u zou nemen. Toen u weigerde, werd u geslagen. De volgende dag kwam de politie dan bij u langs (zie vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 16/01/2012, p. 3, punt 5).

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal stelde u echter in strijd met deze verklaringen dat H.H. (...) u op 14 november 2011 's ochtends thuis kwam opzoeken. U verduidelijkte dat hij rond 9 uur kwam en dat u zich die dag om 10 uur moest gaan aanmelden bij de politie. U ging zich niet aanmelden, maar dezelfde dag nog 's avonds kwam de politie bij u langs (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 10).

Toen u vervolgens met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, bleef u bij uw laatste verklaringen. U stelde dat men u bij de Dienst Vreemdelingenzaken misschien verkeerd begrepen had of dat de tolk verkeerd vertaald had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 11).

Deze uitleg is evenwel niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te weerleggen. Bovendien werden uw verklaringen u na het invullen van de vragenlijst in het Armeens voorgelezen en u hebt de vragenlijst daarna voor akkoord ondertekend.

De bedreiging door H.H. (...) en uw mishandeling door zijn lijfwachten vormden de concrete aanleiding voor uw vertrek uit uw land en hebben dan ook betrekking op de kern van uw asielrelaas.

De vastgestelde tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie weinig geloofwaardig zijn.

U verklaarde dat u met een schip vertrokken bent uit de Russische federatie. Daarna bent u met een bus verder gereisd en hebt u onderweg nog een veerboot genomen. U wist niet waar u ergens de Europese Unie bent binnengekomen.

U verklaarde bij uw vertrek uit de Russische Federatie uw Armeens paspoort aan de smokkelaar gegeven te hebben.

Onderweg gebeurden er nergens identiteitscontroles.

U beweerde dat de smokkelaar geen reisdocumenten voor u geregeld had en dat hij ook geen afspraken met u gemaakt had wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 3-5). Dergelijke voorstelling van zaken betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie is echter weinig geloofwaardig te noemen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop dan niet beter voorbereid zou zijn door de smokkelaar.

De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw illegale binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, ontstaat hierdoor ook het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

De kopie van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort, uw geboorteakte, en uw militair boekje, bevatten namelijk louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 maart 2012 een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), naar de artikelen 2, 3 en 6 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, naar het "*algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht*", naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer betreffende de motiveringsplicht.

Verzoeker voert verder een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij haalt artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) aan en stelt dat hij (zie het verzoekschrift, p. 4) "*duidelijk omwille van zijn werkelijke origine gevisieerd wordt*" en om die reden de regio diende te ontvluchten.

Verzoeker wijst er op dat zijn aangehaalde "*vrees niet alleen gebaseerd is op verklaringen van derden*" en dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat hij zijn toevlucht had kunnen nemen tot één of andere hogere autoriteit.

Verzoeker voert verder een schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4, §1 en §2 b. en c. en van artikel 48/5, §1 b. en c. van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat gelden dat hij wel degelijk risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker besluit dat men geen rekening heeft gehouden met zijn individuele situatie. Hij stelt dat hij zoveel mogelijk informatie heeft gegeven en dat hij wel degelijk in een gevaarlijke situatie terecht komt.

Verzoeker vraagt van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomend onderzoek zou zijn vereist om te kunnen oordelen over zijn asielaanvraag.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat, waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

2.6. De Raad wijst er verder op dat de vreemdeling, om als vluchteling te worden erkend, dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A(2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad is van oordeel dat de door verzoeker opgegeven reden om zijn land te verlaten, met name problemen met de eigenaar van het tankstation waar hij werkte, problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag vallen.

Zelfs indien aangenomen zou worden dat de ingeroepen vervolging toch verband zou houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, dan nog dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde waarom hij de bescherming van zijn nationale overheden niet zou kunnen inroepen, hetgeen zowel volgens artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag als volgens artikel 48/4 § 1 van de vreemdelingenwet vereist is.

De commissaris-generaal wees er in de bestreden beslissing dienaangaande terecht op dat de verklaring van verzoeker dat de lokale politie hem niet kon beschermen, omdat zijn belager H.H. een machtige man is en ze tegen deze laatste niets kon ondernemen, enkel wijst op eventuele banden tussen deze man en de lokale politie, maar niet op een mogelijk gebrek aan bescherming omwille van verzoekers politieke of religieuze overtuiging, etnie, nationaliteit, of lidmaatschap van een sociale groep zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om bovenstaande vaststellingen te weerleggen, waardoor deze staande blijven.

2.7. Volgens de Raad heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker.

Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst, onvoldoende pogingen ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de actuele stand van zaken met betrekking tot zijn problemen:

"U verklaarde tijdens uw verblijf in de Russische Federatie via de telefoon van uw broer vernomen te hebben dat H.H. (...) en zijn lijfwachten nog steeds op zoek zijn naar u. Ze zijn verschillende keren langsgekomen bij uw ouders en hebben hen bedreigd. U wist echter niet of H.H. (...) nog bij andere familieleden, vrienden of kennissen van u is langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 8-9). U kon evenmin zeggen of H.H. (...) sinds uw vertrek al dan niet verdere stappen ondernomen heeft om u verantwoordelijk te stellen voor de ontplofing en de aangerichte schade. U veronderstelde slechts dat hij nu misschien wel officieel klacht tegen u had ingediend bij de gerechtelijke instanties, maar daar had u geen concrete informatie over. U wist niet of er tegen u een rechtszaak werd aangespannen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 8, 10). Verder beweerde u tijdens uw verblijf in de Russische Federatie via de telefoon van uw ouders vernomen te hebben dat het nieuws van de ontplofing in het tankstation op de Armeense televisie werd uitgezonden. Toen u daarop gevraagd werd of er in de media dan ook bericht werd over verdere ontwikkelingen met betrekking tot deze ontplofing en over eventuele gerechtelijke stappen ondernomen door de eigenaar van de vernielde wagen, bleek u hiervan niet op de hoogte te zijn (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 9). U stelde dat u uw familieleden vanuit België niet telefonisch kan contacteren, omdat u hun telefoonnummers bent kwijtgeraakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 2), wat echter weinig overtuigend is, aangezien er toch verschillende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn. Bovendien hebt u nagelaten om dan via andere personen en/of andere kanalen te proberen om alsnog meer informatie te bekomen aangaande de verdere evolutie van uw problemen met H.H. (...). U stelde enkel niet te weten op welke manier u enige informatie kon verkrijgen. Meer nog, u ging er gewoon van uit dat uw situatie in uw land nog steeds hetzelfde was als op het moment van uw vertrek (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 10). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging bijgevolg ernstig."

Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen aangaande zijn werkgever H.H., die nochtans aan de oorsprong ligt van zijn voorgehouden problemen:

"Zo wist u dat hij een machtige man was in de zakenwereld en in de politiek. U verklaarde dat hij parlamentslid was, maar u kon evenwel niet zeggen tot welke partij hij behoorde. U was er ook niet zeker van of hij daarnaast nog een andere officiële functie bekleedde. Toen u werd gevraagd hoelang hij reeds parlamentslid was, kon u enkel zeggen dat het al jaren was. U stelde dat u niet in politiek geïnteresseerd was. U wist echter evenmin wat de precieze familieband was tussen H.H. (...) en uw collega K.H. (...) die toch de ontplofing veroorzaakt had waarvoor u de verantwoordelijkheid op u zou moeten nemen. U dacht enkel dat uw collega misschien een kleinzoon van hem was, maar daar was u helemaal niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 01/02/2012, p. 6-7). Deze vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Aangezien uw problemen met H.H. (...) de reden vormden voor uw vlucht uit uw land, kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u minstens pogingen zou ondernemen om meer informatie over deze persoon te bekomen."

Verder stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens een opmerkelijke tegenstrijdigheid vast tussen zijn verklaringen in de vragenlijst en zijn verklaringen tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal met betrekking tot het precieze verloop van de vervolgingsfeiten. Ten

slotte was de commissaris-generaal terecht van mening dat hij geen geloof kon hechten aan de verklaringen van verzoeker aangaande zijn -illegale- binnenkomst in de Europese Unie.

De Raad stelt vast dat verzoeker tot verweer in zijn verzoekschrift een aantal rechtsregels opsomt waarvan hij de schending aanvoert en uitweidt over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om de bovenstaande vaststellingen te weerleggen maar beperkt zich tot te stellen dat hij niet akkoord is met de vaststellingen van de commissaris-generaal, tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, tot het opwerpen van losse beweringen en tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de door verzoeker aangegeven redenen om zijn land te verlaten problemen van louter gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen, besluit de Raad dat het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig is; er is derhalve geen reden is om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Gezien het relaas van verzoeker ongeloofwaardig is, dient de nood aan bescherming in het licht van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet onderzocht te worden.

2.9. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 1 februari 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor, bijgestaan door zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Armeense taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE